

Ignacij Knoblehar

1857 - SMRT

Tisto leto 1858 je bilo sveto leto. Tudi Knoblehar je želel prejeti svetoletne odpustke. Prosil je spovednika p. Ludovika, da bi mu imel 10-dnevne duhovne vaje. Pater mu je rad izpolnil željo. Pozneje je zapisal: »Kadar sem ga obiskal, je hotel, da bi se pogovarjal z njim samo o božjih rečeh. Večkrat se je spovedal; po spovedi mi je vselej poljubil roko. Prav tolikokrat je tudi prejel sv. obhajilo.« Najhujše mu je bilo, da ni mogel maševati. Brevir je pa redno molil, čeprav ga je zaradi kašlja zelo težko.

Ko je bil 11. aprila pod večer sam v sobi, je po zgledu nekaterih svetnikov legel na tla; v tem stanju ponižanja je hotel čakati na smrt. Ropot je priklical redovnike, ki so ga spravili v posteljo.

Ponoči od 12. do 13. aprila je vzel križ v roke in daroval življenje Bogu v zadoščenje za svoje grehe. Če mu Bog hoče življenje podaljšati, ga hoče popolnoma posvetiti spreobračanju črncev.

Prosil je, da bi p. Inocencij še enkrat prišel k njemu. Dobil ga je v nepopisnem telesnem in duševnem trpljenju. Knoblehar ga je prosil, naj vzame iz enega njegovih kovčkov blagoslovljeno svečo, jo prižge in drži zraven njega. Sam je z obema rokama spet prijel križ in s krepkim glasom spet daroval življenje v spravo za svoje grehe. Spet je ponovil sklep, da če mu hoče Bog še ohraniti življenje, ga bo porabil samo za spreobračanje zamorcev.

To noč in potem v dopoldanskih urah je tiho molil. Večkrat je poljubil križ in podobo Matere Božje z Jezusom, ki jo je nosil s seboj. Čutil je, da se mu konec hitro bliža. Gotovo so mu misli še enkrat zakrožile nad Škocjanom in drugimi kraji njegove mladosti, nad Ljubljano in Rimom; potem so mu z ljubeznijo, pa tudi v zavesti velikanske odgovornosti še enkrat hitele nad tako drago mu kartumsko hišo, nad Sveti Križ in nad Gondokoro. Iz globočine duše je molil in je prosil tudi redovnike, naj molijo z njim. Spovedniku je rekel, naj redovnikom govori, da je velik grešnik, poln napuha, in da ga je k delu večkrat priganjala nečimrnost.

Ob enajstih dopoldne, 13. aprila 1858, ga je kap smrtno zadela. Stopil je pred

večnega Sodnika in Plačnika.

Umrl je, ko je nad Škocjanom in vso Slovenijo v pomladanskem soncu cvela pomlad. Dočakal je 38 let, 9 mesecev in 7 dni. Božja previdnost mu je naložila težko življenjsko nalogo, da v nezdravi osrednji Afriki, sredi malarije, tifusa in drugih bolezni, položi temelj Kristusovi Cerkvi in začne z misijoni. Za to življenjsko nalogo je velikodušno žrtvoval svoje delo, svoj trud, svoje trpljenje in tudi svoje življenje. Bil je zvest učenec Dobrega pastirja, ki je šel v smrt za ovce.

Nikoli si ni dal miru; tudi ko je telesno miroval, mu je duh večkrat snoval in pletel načrte. Zdaj je pa v neapeljskem avguštinskem samostanu negibno ležal. Oči, ki so videle mnogo dežel, krajev, ljudi in tudi mnogo dušnega in telesnega gorja, so se za ta svet zaprle. Odšel je, kamor je pred njim odšlo že sedemnajst sodelavcev duhovnikov. Zdaj so bili spet skupaj, za vselej, da uživajo plačilo, ki ga je Kristus obljubil njim, ki so vse zapustili in šli nadaljevat njegovo delo.

Opat Eichholzer je v Neaplju takoj objavil novico o njegovi smrti. Neapeljčani pa niso mogli vedeti, kako izreden človek in kako velik misijonar je med njimi umrl.

Predstojnik avguštinskega samostana je v svoji dobroti odločil, da ne bo pokopan na mestnem pokopališču, ampak med njimi, v njihovi prostorni samostanski grobnici, pod velikim oltarjem in tabernakljem njihove velike in lepe baročne cerkve. Za to je bilo potrebno posebno dovoljenje neapeljskega kralja, ki pa se je takrat mudil v mestu Gaeta. Nuncij Ferrieri ga je brzojavno prosil za to dovoljenje in ga je tudi takoj dobil.

Knobleharjevo truplo so v misijonskem vijoličastem talarju z lesenim križem ona traku okoli vratu položili v samostanski cerkvi na oder. Peli so za njim psalme in svetopisemska berila za rajne, potem pa črno sveto mašo. Proti večeru 14. aprila, ko je zahajajoče sonce zlatilo zvonike, strehe, zaliv in lepo okolico Neaplja, so ga v železni, belo pobarvani rakvi prenesli iz bleska sveč v mrak grobnice.

Še danes je tam.

Stroške za oskrbo v njegovi bolezni, za zdravljenje in za pogreb je poravnala Kongregacija za širjenje vere iz 300 skudov ali 141 cekinov, ki jih je bil Knoblehar zaprosil od nje in ki mu jih je poslala, a je umrl, preden jim je prejel.

Takoj po Knobleharjevi smrti sta na Dunaj in v Ljubljano odhiteli brzojavki. Na Dunaj je prišla drugi dan in je povzročila mnogo žalosti. Odbor Marijinega društva je poskrbel za žalno bogoslužje. Papeški nuncij de Luca je imel 6. maja v župnijski cerkvi sv. Petra v 1. mestnem okraju za Grabnom slovesno zadušnico. Dunjski skladatelj Franz Suppé, ki je bil za pogreb papeža Gregorja XIV. zložil posebno črno mašo (Requiem), jo je dal na uporabo za Knobleharjevo zadušnico. Izvajali so jo izbrani dunajski glasbeniki in pevci. V črno pregrnjenih klopeh so bili odborniki Marijinega društva, med njimi tudi škof Mešutar. Navzočih je bilo tudi mnogo drugih ljudi.

Dunajski dopisnik Zgodnje Danice je k svojemu poročilu o dunajski zadušnici, ki ga je prinesla 13. maja, pristavil, kako lepo je Knoblehar s svojim delovanjem pokazal, da je katoliška Cerkev res za vse narode. Tako mu je tudi Cerkev pokazala, da je vsenarodna: v daljnem Neaplju so mu stregli italijanski redovniki in mu zatisnili oči; na nemškem Dunaju so pa s kar najbolj slovesnim žalnim bogoslužjem počastili njegovo ime.